

ninger til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds i Anledning af hans Udtalelser om Retsforholdet. Det ærede Medlem gav Grundtankerne herom i Lovforslaget sin Tilslutning, og jeg havde Lejlighed til forleden, da jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal, i og for sig ogsaa at give disse Grundtanker min Tilslutning. Men jeg gjorde opmærksom paa, at der utvivlsomt var adskillige Enkeltheder i Lovforslaget, som ikke alene burde være Genstand for Overvejelse, men ogsaa burde rettes. Det ærede Medlem var i Virkeligheden inde paa ganske det samme. Det fandt navnlig Udtryk i en Slutningsudtalelse, hvori det ærede Medlem siger: Vi vil ikke være doktrinære i vor Behandling af disse Spørgsmaal. Jeg vilde derfor tro, at vi, naar vi kommer til at forhandle om Sagen i Udvalget, maaske har Betingelser for at naa til Enighed indenfor en nogenlunde rimelig Tid. Det synes ogsaa de i øvrigt ret afdæmpede Udtalelser, der er fremkommet fra de to Regeringspartiers Ordførere her, at tyde paa.

Til det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmer) skal jeg sige, at dette, hvad enkelte Venstremænd til forskellige Tider har ment med Hensyn til Formen for Indgaaelse af Ægteskab, hvad man i grundtvigske Kredse har ment, hvad man har ment her, og hvad man har ment der, bliver en underordnet Side af Sagen, naar vi kommer til Spørgsmaalet om at træffe Afgørelse i dette Øjeblik. I Øjeblikket er Stillingen saadan, at vi fra vor Side maa hævde det ønskelige i at faa gennemført en Ordning i Lighed med den, jeg havde den Ære at skitsere her forleden. I øvrigt bemærkede jeg med Tilfredshed, at baade det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds og det ærede 6te Medlem for 2den Kreds med Hensyn til dette Spørgsmaal bevægede sig med nogen Forsigtighed. Det anser jeg for forstandigt og klogt, fordi jeg tror, at man allerede nu godt kan forberede sig paa, at det maa blive den Vej, man skal ud, dersom man indenfor en rimelig Tid skal have dette Lovforslag ophøjet til Lov.

Den højtærede Justitsminister har forstaaet mig rigtigt, naar han gaar ud fra, at min Tanke var den, at Præsten ikke skulde være tvungen til at vie. Jeg vil i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister ganske utvivlsomt er udenfor de virkelige Forhold, naar Ministeren hævder, at en saadan Ordning kunde føre til, at Folk kunde komme til at rejse Landet rundt for overhovedet at

kunne finde en Præst, der vilde vie dem. Noget saadant vilde ganske sikkert ikke komme til at foreligge. Jeg vil have Lov til at hævde og tror ogsaa fremdeles, at det er rigtigt, at for de Mennesker, for hvem det virkelig er et Spørgsmaal, der har Betydning, om deres Ægteskabs Indgaaelse finder Sted paa den ene eller den anden Maade, vil der ikke vise sig store Vanskeligheder ved at finde en Præst, der vil foretage den kirkelige Vielse. Det Embedstyranni, som den højtærede Justitsminister hentydede til kunde komme til at foreligge, bliver utvivlsomt teoretiske Betragtninger, som ingen praktisk Baggrund faar, idet man skal huske, at mange Mennesker ifølge den Anskuelse, de overhovedet har om disse Ting, naturligvis vil nøjes med den borgerlige Ægteforening eller den borgerlige Ægteforening og den paafølgende kirkelige Vielse.

Naar den højtærede Justitsminister i sin Omtale af nogle Bemærkninger, jeg gjorde sidst — navnlig knyttet til § 52, hvori det hedder, at „Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening“ —, hævdede, at jeg vilde i og for sig være tilfredsstillet med denne Paragraf, skal jeg udtale, at det tør jeg slet ikke sige. Men det maa dog være det centrale, og det er det, som betegner den store Forskel fra den bestaaende Tilstand. Om den nærmere Udformning af §§ 53, 54 og 55 vil det være naturligt at tales nærmere ved i Udvalget, og jeg anser det ikke paa Forhaand for udelukket, at man kan opnaa Enighed paa disse Punkter.

Naar endelig den højtærede Justitsminister hentydede til en Udtalelse, jeg var fremkommet med i Anledning af § 79 — det er den Paragraf, der handler om et passende Vederlag for Arbejdet —, vil jeg gerne henvise til, hvad jeg bemærkede om dette Spørgsmaal, da jeg sidst udtalte mig herom, fordi dette ikke falder ganske sammen med det Citat, som den højtærede Justitsminister benyttede som Udgangspunkt for sine Bemærkninger til mig. Det, jeg har sagt om dette Forhold, er følgende — og jeg mener fremdeles, det er fuldt ud rigtigt: „Det, man vil opnaa, naar man vil omsætte dette i Praksis“ — det vil altså sige den Paragraf, der før blev nævnt —, „er i Virkeligheden, at den Kvinde, der hjælper sin Mand i en Forretning, eller hvad det nu maatte være, ude omkring i Landbruget, skal til nu i Fremtiden at betragte det, der erhverves i Fællesskab, ikke i og for sig som deres absolutte Fælleseje, som benyttes af dem